

WERELD BURGER

wereldnieuws
in zakformaat

bpost

PB-PP | B-53
BELGIE(N)-BELGIQUE

H **RT**
VOOR
HET **ZUIDEN**
WERELDSOLIDARITEIT.BE

Wereldburger is een driemaandelijkse uitgave van Wereldsolidariteit

Wereldsolidariteit vzw - Haachtsesteenweg 579 - 1030 Brussel

19de jaargang • oktober - november - december 2017 • Afgiftekantoor Kortrijk 1 • afdeling 2 • erkenning P309504

wereld
solidariteit

in deze krant

Hallo wereldburger	3
Zijn jouw sportkleden clean?	4
Waar gaat jouw steun naartoe?	6
Een werkdag in de kledingfabriek: elke dag een marathon	7
Arbeidsrechten op wereldniveau: wereldburger Veronique Rousseau aan het woord	10
Jouw hart voor het Zuiden	14

De Wereldburger wordt gesubsidieerd door DGD, gedrukt op chloovrij papier, in het meest economische formaat en verzonden op de goedkoopste manier.

Contactgegevens van onze medewerkers in jouw regio: www.wereldsolidariteit.be/regionaal

Wereldsolidariteit is het resultaat van de kracht van mensen samen in Noord en Zuid.

Wereldburger wordt uitgegeven door:
Wereldsolidariteit vzw
Haachtsesteenweg 579
1030 Brussel
wereldsolidariteit@wsm.be
www.wereldsolidariteit.be

Redactie
Katrien Liebaut
Sara Ceustermans
Ate Hoekstra

Vragen?
Bel ons 02.246.36.79

Lay-out en druk
Gevaert Graphics

Foto's
Wereldsolidariteit

Verantwoordelijke uitgever
Andre Kiekens
Haachtsesteenweg 579
1030 Brussel

Wereldsolidariteit dankzij jouw steun op nummer: BE41 8900 1404 3510 - BIC VDSPBE91

Wereldsolidariteit in Noord en Zuid is mogelijk dankzij de steun van:

De wereld is klein! Zonder veel moeite reis ik morgen naar mijn droombestemming. Mijn kleren komen uit Cambodja, mijn auto uit Japan en de avocado die ik koop komt uit Peru. Het internet verbindt mij meteen met mijn nichtje in Australië. Lang leve de globalisering, ze brengt ons dichterbij elkaar.

Dichterbij elkaar? Dat wel. Maar gelijkheid brengt ze niet. De kloof tussen arm en rijk was nooit eerder zo groot. Armoede is overal, ook hier bij ons. Jobs verdwijnen naar lage loonlanden. Het gevolg: meer armoede hier én daar. Dat is de schaduwkant van onze globalisering. En overal in de wereld zijn mensen op de vlucht voor oorlog en natuurrampen, als opgejaagd wild op zoek naar een normaal leven.

Is het niet ieders droom om gewoon een normaal leven te leiden? Een leven zonder armoede, met een degelijke job, een goed pensioen, verzorging als we ziek zijn, een goede toekomst voor onze kinderen?

Om die droom waar te maken **zal een andere, warmere globalisering nodig zijn. Er is nood aan waardige lokale tewerkstelling en degelijke sociale bescherming voor wie niet kan werken, overal!** Daar zijn wij van overtuigd.

Wereldsolidariteit zet daarom haar werk verder. En u als sympathisant, collega, gewaardeerd donateur, stakeholder, partner, schrijft mee aan ons verhaal.

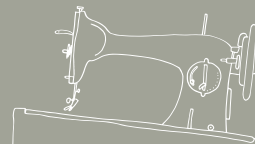
Een verhaal trouwens, waarvan alsmaar meer analisten en onderzoekers overtuigd raken. Het is een transitie die langzaam maar zeker wortel schiet: duurzame ontwikkeling gaat over mensen die samenlevingen zo opbouwen dat waardig werk en sociale bescherming er hun volwaardige plaats krijgen. Het vraagt **een ander beleid, veel moed en sterke organisaties.**

In deze krant leest u over die moedige mensen, die vorm geven aan onze solidariteit en gezamenlijke droom. Mensen die vechten voor betere arbeidsomstandigheden voor kledingarbeidsters, die oplossingen bedenken als arbeidsrechten geschonden worden, mensen die hun eigen cadeau afstaan aan zij die het harder nodig hebben in het Zuiden.

En u maakt dit alles mogelijk. Bedankt daarvoor. **Bedankt om mee te schrijven aan ons verhaal.**

Katrien

Van onze sporters verwachten we dat ze ‘clean’ zijn, maar hoe zit het eigenlijk met de fietsshirts en voetbaltenues op de Belgische sportvelden? Zijn die ‘clean’? Dat is één groot vraagteken. Topsporters kunnen op elk moment dopingcontrole krijgen, maar van kledingbedrijven weten we niet eens waar ze hun kleren laten maken. Hoe zit het met hun ‘whereabouts’?

Voor sportkleding geldt hetzelfde als voor de hele kledingsector: een voortdurende zoektocht naar steeds lagere productiekosten leidt tot grove schendingen van arbeidsrechten in de productielanden. Als het over hun werk- en leefomstandigheden gaat, geven arbeiders steeds **dezelfde drie problemen** aan:

- de lonen zijn niet leefbaar
- aansluiten bij een vakbond kan niet, er is geen vakbondsvrijheid
- niemand krijgt een vast contract, het is dus nooit zeker of je binnen enkele maanden nog een job hebt.

De overgrote meerderheid van de Belgische sportmerken communiceert niet over hun productielocaties en ook niet over de arbeidsomstandigheden daar. Ze nemen te weinig initiatief om goede arbeidsomstandigheden te garanderen. Hun argument? “Sporters en sportclubs zijn hier niet in geïnteresseerd.” **Het is aan ons om dit argument te weerleggen.**

Met de campagne #cleanekleren richten we ons twee jaar lang naar enkele Belgische sportmerken van teamkledij: Bioracer en Vermarc die wielerkleding op de markt brengen; en Patrick en Jartazi die vooral voetbalkleren verkopen. **Via dialoog en allerlei acties zetten we deze bedrijven onder druk om de**

Doe net zoals hen en zet je handtekening voor Cleane kleren!

arbeidsomstandigheden van kledingarbeiders te verbeteren. In 2018 willen we ook de internationale sportmerken Adidas en Nike onder druk zetten.

Om de sportmerken te tonen dat sporters, sportclubs, consumenten en verenigingen in België een verbetering willen van de arbeidsomstandigheden in de kledingfabrieken hebben we **handtekeningen nodig**. Massaal veel handtekeningen!

Belgisch wielerkampioen Philippe Gilbert zette als eerste zijn handtekening onder onze campagne. Heel wat andere topsporters en bekende Belgen volgden sindsdien zijn voorbeeld.

Heb jij al getekend? Het is nog niet te laat!

Volg het voorbeeld van Philippe Gilbert en teken de petitie. Teken kan op papier en op [cleanekleren.be](http://www.cleane kleren.be). Stuur je handtekening de sociale media in. Moedig je sportclub, vrienden en collega's aan om ook deel te nemen. **Samen maken we sportmerken duidelijk dat wij 'cleane kleren' willen.**

Wat we de sportmerken vragen:

Tijdens de gesprekken met sportmerken stellen we 3 concrete vragen.

1. Zorg voor transparantie over waar en in welke omstandigheden je sportkledij gemaakt wordt
2. Garandeer leefbare lonen voor de kledingarbeiders
3. Zorg voor vakbondsvrijheid in de fabrieken waar de kleding gemaakt wordt.

Sportmerken die echt werk willen maken van 'schone kleren', sluiten zich het best aan bij de Fair Wear Foundation (FWF). FWF-leden hebben een goede gedragscode die ze moeten toepassen, inclusief leefbaar loon en vakbondsvrijheid. Ze onderwerpen zich aan externe controle, wat ontzettend belangrijk is. In de sportkledingsector zijn al heel wat bedrijven aangesloten: Gonso, Odlo, Deuter, Jack Wolfskin, Sprayway, Vaude, Haglöfs, Salewa en Dynafit.

Meer info: www.fairwear.org.

www.cleane kleren.be

Hoe we in het Zuiden een verschil maken

Wereldsolidariteit ondersteunt kledingvakbonden in productielanden. Via vakbonden leren arbeiders over minimumlonen en arbeidsrechten. Dat maakt hen sterker en laat hen toe beter voor zichzelf op te komen. Vakbondsafgevaardigden gaan in gesprek met fabrieksbazen en eisen de lonen waar de arbeiders recht op hebben. Ook voeren ze gesprekken met de overheid en grote sportmerken, voor hogere minimumlonen in de sector. Hun juridische teams spannen rechtszaken aan voor de arbeidsrechtbank, wanneer arbeidsrechten geschonden worden.

Waarom jouw steun zo belangrijk is

Maar vakbonden hebben het niet gemakkelijk. Te weinig arbeiders durven zich aan te sluiten, ze zijn bang voor ontslag. Het is niet voor het eerst dat vakbondsmensen ontslagen, mishandeld of zonder reden opgesloten worden, gewoon omdat ze opkomen voor hun rechten. Externe steun is broodnodig.

De Cambodjaanse organisatie CCAWDU is een jonge onafhankelijke vakbond met 81.000 leden. Al enkele jaren voert CCAWDU verbeterde strijd voor hogere minimumlonen. Dat dit nodig is bewijst het verhaal van Thara op de volgende bladzijden.

Met

€ 10.000

CCAWDU

- lanceert CCAWDU een grootschalige publiekscampagne rond de nadelen van interimcontracten
- Vormt ze 100 arbeiders over arbeidsrechten en minimumlonen
- Kaart ze misbruik van korte termijn contracten aan bij het Ministerie van Arbeid
- Gaat ze in contact met de overheid en pleit ze voor wijzigingen in de arbeidswetgeving op het vlak van minimumloon en vrijheid van vakbondswerk
- Spant ze rechtszaken aan voor de arbeidsrechtbank
- Organiseert ze 5.000 kledingarbeid(st)ers
- Vormt ze 300 nieuwe 'leiders' in kledingfabrieken: ze krijgen opleidingen rond leiderschap en arbeidswetgeving.

TOTAAL

€ 10.000

Maak jij kledingarbeidsters sterker? Je gift is van harte welkom.
VDK BE41-8900-1404-3510 -Bic: VDSPBE91

Elke dag een marathon

Thara werkt in een kledingfabriek aan de rand van de Cambodjaanse hoofdstad Phnom Penh. Ze maakt er broeken, shirts en andere kleding voor internationale sportmerken als Puma en New Balance. Op vraag van Wereldsolidariteit interviewde journalist Ate Hoekstra haar. Een filmploeg voorzag haar van sportgadgets om haar prestaties te meten en volgde haar tijdens een werkdag. Het resultaat: ze verbrandde evenveel calorieën als een sporter die een marathon loopt.

Geen dag als een andere

In het diepste donker van de nacht kraait een haan. Als het dier zwijgt, klinkt het getsjirp van krekels. Het is half vijf 's ochtends en Thara maakt zich klaar voor een nieuwe werkdag. Ze wast zich, doet de afwas en geeft haar jongste dochter te eten. Het was een korte nacht. "Ik slaap maar drie tot vier uur per nacht", verzucht ze. "Ik ben continu doodop."

Vandaag is geen dag als een andere. Op verzoek van Wereldsolidariteit gaat Thara de fabriek in met sportgadgets die de vitale functies van haar lichaam registreren. Er worden sensoren op haar lichaam geplakt en ze krijgt een sporthorloge om met ingebouwde hartslagmeter. Een smartphone slaat de gegevens op. Een digitale thermometer registreert de temperatuur en vochtigheid in de fabriek.

Het experiment is niet zonder risico's. Als een manager de gadgets ontdekt, kan Thara ontslagen worden. Ze is nerveus, maar toegewijd. "Ik geloof dat ik dapper genoeg ben om dit te doen."

Met het experiment wil Wereldsolidariteit aantonen hoeveel inspanningen een dag werken van een kledingarbeidster vraagt.

Geen andere jobs

Thara is 34. Ze is getrouwd met een lokale vakbondsleider en woont in Takeo, een dorpje in het zuidwesten van Cambodja. Ze groeide op als dochter van een rijstboer, in een arm gezin met negen kinderen. Ze was 17 toen ze in de fabriek aan de slag ging. "In mijn dorp is geen werk, dus ben ik naar Phnom Penh gekomen", vertelt ze. "De enige baan die ik kon vinden was in een kledingfabriek. Ik heb vier zussen, en die werken allemaal in de fabriek. We zouden graag ergens anders werken, maar er zijn geen andere banen voor ons." Het is een zwaar bestaan met een minimumloon van 153 Amerikaanse dollar per maand (=129 euro). Om rond te komen moeten arbeiders dagelijks twee tot vier uur overwerken. Sommigen verdienen dan net 200 dollar (= 169 euro), anderen meer dan 250 (=212 euro). Met veel overwerk komt Thara uit op 230 dollar (= 195 euro) per maand.

In de vrachtwagen

Het eerste daglicht breekt door als Thara bij haar echtgenoot achterop de scooter stapt. Snel zwaait ze nog naar haar dochter. Dan rijdt het tweetal naar een provinciale weg. Daar klimt Thara in de laadbak van een kleine vrachtwagen. Een plek om te zitten is er niet. Ze moet staan. De vrachtwagen zigzagt met grote snelheid door het drukke verkeer. "Ik voel me helemaal niet veilig", zegt ze. "De weg is slecht en we staan hier met zoveel mensen dat we niet genoeg ruimte hebben."

Grote druk

Cambodja is één van 's werelds belangrijkste kledingproducenten. Het land telt zo'n 650 fabrieken met ongeveer 700.000 arbeiders. De kledingproductie stijgt. In 2016 voerde Cambodja kleding uit voor een totaalwaarde van grofweg zes miljard euro. Ruim 40 procent daarvan ging naar EU-landen. Sportmerken als Adidas, Nike en Puma behoren tot de grootste afnemers.

In de kledingfabriek, een zielloos gebouw in een stoffige buitenwijk van Phnom Penh, gebeurt die productie onder grote druk. De arbeiders zijn gebonden aan een target. Thara moet iedere dag een bijdrage leveren aan de productie van 1.300 kledingstukken.

Tijdens de lunchpauze kijkt de arbeidster vermoeid op. Niemand heeft de sportgadgets gezien, maar de werkdruk is hoog. "De managers zetten ons altijd onder druk", vertelt Thara. "Ze schreeuwen naar ons dat het werk sneller moet, ze dreigen met ontslag en schelden ons uit. Het maakt me kwaad, maar als ik terugvecht moet ik me melden en krijg ik een officiële waarschuwing." Onlangs kreeg ze nog zo'n waarschuwing. De sectieleider vond dat de arbeidster te veel klaagde en stapte naar de manager. Meer officiële waarschuwingen leiden onherroepelijk tot ontslag.

Overall in Cambodja klinken klachten over intimidatie, scheldpartijen en dreigementen op de werkvloer. De meeste fabrieken geven bovendien enkel contracten van drie of zes maanden. Werknemers die zich verzetten tegen het fabrieksregime of lid zijn van een vakbond - Thara is lid van Cambodja's grootste vakbond C.CAWDU - lopen het risico na een paar maanden zonder werk te zitten. Daar komen de slechte arbeidsomstandigheden nog bovenop. In de fabriekshallen is het heet, vochtig en onhygiënisch.

Thara is moeder van twee kinderen, dochters van 9 en 1 jaar oud. Haar zware bestaan in de fabriek is voor hun toekomst. "Ik zal mijn dochters nooit aanraden een baan in de fabriek te zoeken. Ik wil dat ze een goede opleiding kunnen volgen."

58-uren werkweek

Als de arbeiders kort na zes uur 's avonds de fabriek verlaten zijn de straten nog nat van de zware moessonregens. Thara oogt vermoeid als ze naar de uitgang slentert. "Het was vandaag ontzettend heet in de fabriek", klaagt ze. "Ik krijg er hoofdpijn van en raak vermoeid. Door de slechte ventilatie vallen er regelmatig mensen flauw. Dat gebeurt zeker één keer per dag, gisteren nog bij twee collega's."

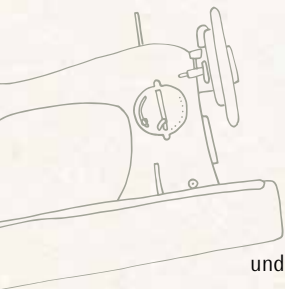

Ook de lange werkweken eisen hun tol. Van maandag tot en met vrijdag werkt de arbeidster tien uur per dag. Op zaterdag komen daar nog acht uur bij. Inclusief de lange rit heen en terug is Thara vijftien uur van huis. Minder werken klinkt aantrekkelijk, maar blijkt in de praktijk onmogelijk. "Ik zou graag acht uur per dag willen werken, maar zonder overwerk is mijn loon niet hoog genoeg om mijn levenskosten te dekken. En volgens de manager is het verplicht iedere dag minstens twee uur over te werken. Alleen als je een goede reden hebt, mag je vroeg naar huis. Maar als je dat te vaak doet, wordt je contract niet vernieuwd."

Toch is er ook opluchting. Niemand heeft opgemerkt dat Thara vandaag sportgadgets droeg om haar werkprestaties te meten. De resultaten zijn veelzeggend. In dertien uur tijd heeft de arbeidster 2.436 calorieën verbrand, wat bij een gemiddeld persoon gelijk staat aan drie tot vier uur hardlopen. Op het heetst van de dag was het 34 graden in de fabriek met een luchtvochtigheid van 85 procent.

Thara toont zich hoopvol. Ze hoopt dat de metingen leiden tot meer begrip voor kledingarbeiders en uiteindelijk tot een betere industrie. "Ik was bang dat de manager de gadgets zou zien en me zou stoppen, maar nu ik het heb gedaan denk ik dat mensen beter begrijpen onder welke omstandigheden wij hun kleren maken."

Door Ate Hoekstra

Het resultaat van Thara's undercoverreportage kan je bekijken op onze website:
www.cleankleren.be

- * Thara is een schuilnaam.
- * Uit veiligheidsoverwegingen vermelden we de naam van Thara's fabriek niet.

Arbeidsrechten op wereldniveau

Wereldburger Véronique Rousseau komt al bijna 40 jaar op voor de rechten van jongeren en arbeiders overal ter wereld. Eerst deed ze dat bij de internationale jongerenorganisatie KAJ, vandaag bij de internationale dienst van vakbond ACV. Ze volgt er de Internationale Arbeidsorganisatie (IAO) en haar jaarlijkse Normencommissie van heel dichtbij op. Voor veel mensen is de IAO een onbekend overlegorgaan. Tijd om het over de enorme kracht van de organisatie te hebben met een gedreven dame die vol vuur vertelt over haar strijd voor arbeidsrechten op wereldniveau.

Beste Véronique, kan je even uitleggen wat de IAO is en wat ze precies doet?

“De IAO is een agentschap van de Verenigde Naties. Haar doel: waardig werk voor iedereen, overal in de wereld. **De IAO verenigt regeringen, werkgevers en werknemers en ontwikkelt aanbevelingen en verdragen rond arbeidsrechten en sociale bescherming.** IAO-verdragen vormen de basisregels op het vlak van arbeid en sociaal beleid. De IAO telt 187 leden, waaronder ook België. De leden zijn verplicht om IAO-verdragen om te zetten in eigen wetgeving (=ratificeren).”

In België is de wetgeving goed uitgebouwd. Zijn IAO-verdragen dan nog nuttig hier?

“Ook hier hebben IAO-verdragen hun nut. Heel concreet kan ik verwijzen naar het **verdrag 175 rond deeltijds werk**. Dit verdrag beschermt deel-

tijds werkende arbeiders en hun recht op moederschapsbescherming, jaarlijks verlof, ziekteverlof of een werkloosheidsvergoeding. **In juni 2016 paste België haar wetgeving aan naar de inhoud van dit verdrag.**

Tot 2016 vond de Belgische overheid dat de eigen wetgeving volstond. Op vele vlakken was de wet ook beter dan de IAO-basisregels. Toch stelden we vast dat groepen deeltijdse arbeidsters niet konden genieten van het moederschapsverlof waar ze recht op hadden. Via achterpoortjes omzeilden werkgevers en interimkantoren de wet. Ze beriepen zich op sectorovereenkomsten die minder bescherming op moederschap toestonden dan wettelijk verplicht. Op vraag van de Belgische vakbonden paste onze overheid haar wetgeving rond het punt moederschapsbescherming voor deeltijdse werknemers aan naar het verdrag 175. **Nu de wet is aangepast, kunnen sectorovereenkomsten niet meer ‘onder’ de voorschriften gaan. Beter mag altijd, minder is niet toegestaan.”**

Hoe komt het dat een IAO-verdrag slechts basisregels bevat en geen hogere eisen stelt die eigenlijk beter zijn voor arbeiders?

“IAO-verdragen zijn het resultaat van een overeenkomst tussen de overheden, werkgevers en werknemers van alle 187 leden van de IAO. Al die landen moeten er eerst van overtuigd zijn dat het opstellen van een verdrag voordelig zal zijn voor hun land. Omdat er zoveel verschillen zijn tussen al die landen, zullen de regels in een IAO-verdrag in veel gevallen basisregels zijn.

Informele economie: belangrijkste inkomstenbron voor het grootste deel van de bevolking in Bolivia.

Een voorbeeld is de **ontwikkeling van een verdrag rond informele economie**. In veel landen is informele arbeid de belangrijkste inkomstenbron voor het grootste deel van de bevolking. Helaas willen werkgevers en overheden niet altijd dat dit verandert. **Het in stand houden van een informele economie is voor overheden een manier om geen wettelijke verplichtingen te hebben ten aanzien van deze arbeiders.**

Ervoor zorgen dat iedereen achter de ontwikkeling van een verdrag staat is dus een groot werk. Bij de onderhandeling van een IAO-verdrag wordt daarom gestart met een minimale basis. Dit zorgt uiteindelijk voor een instrument dat soms minderwaardig is aan de wetgeving in landen zoals België.

Toch kan zo'n minimale basisregelgeving voor een Afrikaans land een grote vooruitgang betekenen. Dus werkt **de IAO hard aan verdragen die het leven van vele arbeiders kunnen verbeteren en hen een minimale sociale zekerheid bieden**. En als Belgische vakbonden zien dat elementen uit IAO-verdragen beter zijn dan de Belgische wetgeving, gaan zij in gesprek met onze overheid en de werkgevers in België, om samen onze arbeidswetgeving aan te passen."

Wat als de arbeidswetgeving in een land geschonden wordt en de overheid grijpt niet of onvoldoende in?

"Overheden moeten garant staan voor het goed uitvoeren en goed naleven van hun wetgeving. Als landen er niet (genoeg) op toezien dat hun arbeidswetgeving wordt gerespecteerd en ze hebben IAO-verdragen geratificeerd dan kunnen ze op het

- VÉRONIQUE ROUSSEAU
- geboren op 29 augustus 1957
- Getrouwd met Roberto Di Ilio
- 1 dochter van 20 jaar: Rosalie
- 1 stiefzoon van 40: David
- 2 kleinkindjes: Hugo en Mattéo
- Opleiding: Vertaler en Tolk Frans, Spaans, Engels
- Loopbaan: 10 jaar bij de internationale KAJ, 3 jaar bij het Europees Jeugd Forum, 24 jaar bij de internationale dienst van het ACV.

matje worden geroepen voor de Normencommissie van de IAO. Deze commissie werkt als een soort rechtbank, die jaarlijks vierentwintig landen ter verantwoording oproept. Ze heeft het mandaat om de beschuldigde landen een aantal maatregelen op te leggen.

De Normencommissie van de IAO werkt, net zoals de IAO zelf, met vertegenwoordigers van werkgevers, werknemers en overheden. Sinds 30 jaar is de ACV-voorzitter woordvoerder voor de werknemers. Marc Leemans spreekt zich dus uit in naam van alle werknemers overal in de wereld. Hij wordt daarvoor omringd door mezelf en een grote ploeg juristen."

Hoe bepaalt de IAO welke landen voor de normencommissie komen?

"Dat is een heel proces. Eens per jaar kunnen werknemers en werkgevers hun opmerkingen formuleren, als ze vinden dat hun overheid bepaalde verdragen niet heeft gerespecteerd. Ze richten hun opmerkingen aan het Internationaal Arbeidsbureau (IAB) in Genève. Voor de IAO-conferentie van 2017 ontving het IAB 2.600 opmerkingen.

Een groep experts, advocaten en rechters van over de hele wereld, analyseert de opmerkingen en maakt een rapport op, met aanbevelingen. Dit rapport wordt overgemaakt aan alle partijen in de IAO. Uit dit rapport zullen werknemers én werkgevers

een selectie maken van de volgens hun meest ernstige zaken. Na meerdere overlegondes blijven veertig zaken over. Eén maand voor de conferentie krijgen veertig overheden de melding dat zij misschien voor de Normencommissie zullen moeten verschijnen. Zij moeten zich daarop voorbereiden. Bij de start van de jaarlijkse IAO-conferentie in Genève komen de woordvoerders van werkgevers en werknemers opnieuw samen. **Uit de lijst van veertig landen selecteren zij nu een finale lijst van vierentwintig zaken die zullen behandeld worden.**"

Hoe gaat de Normencommissie van de IAO precies te werk?

"In de Normencommissie zetelen vertegenwoordigers van de werknemers, de werkgevers en overheden. Ieder van hen bestudeert vooraf alle zaken. Tijdens de IAO-conferentie wordt twee weken lang zaak per zaak besproken. Eindigen doet men bij het moment van de conclusies. Alle partijen krijgen uitgebreid de kans om hun visie op de terechtwijzing, en hun eventuele oplossing toe te lichten. **Na de conclusie wordt een stappenplan opgesteld dat een land moet volgen om het probleem op te lossen.**"

Is er een zaak die jou bijzonder heeft geraakt?

"Een zaak die mij heeft geraakt is de zaak van Zimbabwe. **Zimbabwe staat bekend voor het schenden van een aantal fundamentele verdragen**

zoals verdrag 87 voor vakbondsvrijheid. Jaar na jaar kwam Zimbabwe voor in de landenlijst. Jaar na jaar kwamen werknemers uit Zimbabwe getuigen over de inbreuken op hun rechten. Steeds ging het over heel ernstige overtredingen, zoals onrechtmatige opsluiting van syndicalisten door de politie, mishandeling en zelfs moord. En niet alleen syndicalisten werden bedreigd, ook mensen die zich aansloten bij een vakbond en de families van de syndicalisten. De situatie was erg. Jaar na jaar probeerden we oplossingen te vinden.

Het incident dateert van ongeveer acht jaar geleden.

Op dag twee van de conferentie stond Zimbabwe op de lijst van zware overtredingen die voor de Normencommissie moesten komen. De overheid van Zimbabwe was aanwezig op de conferentie, we hadden hen al gezien in de gangen en op vergaderingen. **Maar op het moment dat de zaak Zimbabwe voorkwam, was de overheid er plots niet meer.**

Een groot probleem, want het is natuurlijk wel aan de overheid dat de Normencommissie aanbevelingen doet. De grondwet van de IAO bepaalt dat wanneer een land niet komt opdagen, men de zaak toch bespreekt en de conclusies achteraf op papier overmaakt, dus wij gingen gewoon verder.

Maar toen de werknemers hun getuigenis brachten zagen wij dat achteraan in de zaal, in een galerij boven, toch een delegatie overheidsafgevaardigden uit Zimbabwe aanwezig waren. We zagen hoe zij de namen noteerden van de getuigen. We zagen hen ook de ganse discussie filmen.

Toen we dit merkten liet de commissievoorzitter onmiddellijk bewakers roepen om de Zimbabweanen te verplichten vooraan in de zaal plaats te nemen. Op dat ogenblik verklaarde Zimbabwe de klacht onontvankelijk en onaanvaardbaar. De afgevaardigde vermeldde erbij dat de werknemers die hadden gedurfd de zaak aan de kaak te stellen dat bij hun thuiskomst duur zouden betalen.

Plenaire vergadering jaarlijkse IAO-conferentie Genève

Dit was een zwaar moment voor iedereen. Want deze arbeiders en vakbondsmensen, die de moed hadden bijeengeraapt om te getuigen over het onrecht dat hen werd aangedaan, zouden het misschien met hun leven bekopen. Zelfs dezelfde avond al bestond de kans dat hun familie thuis voor hun actie zou opdraaien. Op dat moment heeft de algemeen directeur van de IAO bescherming geeist voor iedere arbeider en zijn familie. Hij eiste ook een permanente opvolging in Zimbabwe door IAO. Kort erop werd een IAO-kantoor gevestigd in Zimbabwe. Vandaaruit ziet IAO erop toe dat mensen veilig blijven en dat de problemen worden opgelost.

Vandaag is de situatie in Zimbabwe niet 100% beter, maar de brutale onderdrukking is toch minder, dankzij de constante aanwezigheid van de IAO in het land.”

Mauritanië, of het land waar de slavernij nog niet werd afgeschaft

Dit jaar kwam Mauritanië voor de Normencommissie. Het land werd op het matje geroepen voor gedwongen arbeid. Jammer genoeg is Mauritanië gekend voor dwangarbeid in mijnen, op plantages of in huisarbeid. Kinderen, mannen, vrouwen en ganse families verdwijnen en duiken lange tijd later weer op nadat ze de vreselijkste dingen hebben beleefd. Sommigen verdwijnen en keren nooit terug.

© Tim Driyen

Hoe ontwikkelt de IAO een oplossing?

“In de IAO zoeken we eerst zo veel mogelijk naar medestanders. We vormen synergiën met landen die eenzelfde situatie hebben doorgemaakt, we zoeken medestand bij werkgevers. Samen spreken we de overheid aan op het onrecht dat plaatsvindt in haar land. Vanuit de IAO bieden we uiteindelijk hulp op juridisch niveau. We begeleiden landen in het aanpassen van hun arbeids- en sociale wetten. **Momenteel zegt de wet in Mauritanië dat kinderen vanaf twaalf jaar mogen werken. Als deze wet verandert, dan moet er ook een nieuwe onderwijswet komen**, die een alternatief biedt voor de kinderen die niet meer gaan werken. **De IAO levert een stappenplan aan voor verschillende jaren.**”

De Algemeen secretaris van onze vakbondspartner CLTM in Mauritanië, Samory Oulde Beye (foto), getuigde in Genève voor de arbeiders van zijn land. Kortgeleden vernam Wereldsolidariteit dat Samory zijn stad niet meer mag verlaten op politiebevel. Hij wordt verdacht van een financieel misdrijf, terwijl wij zeker weten dat hij onschuldig is.

“Helaas gebeuren dit soort dingen meer en meer. Als overheden niet langer de vrijheid hebben om openlijk tegen vakbonden in te gaan omdat ze weten dat IAO waakt, vinden ze een andere oplossing om opstandelingen monddood te maken: men beticht syndicalisten van gewelddadigheden tegenover hun echtgenote, of van diefstal of een financieel misdrijf,... Zo verlaat men het juridische domein van de arbeidswetgeving. Dit soort zaken zien we jammer genoeg veel. Wereldsolidariteit en ACV laten dit uiteraard niet zomaar gebeuren. **In september bezorgden we een protestbrief aan de President van Mauritanië om Samory vrij te pleiten. We volgen de zaak nauw op.**”

Hartelijk bedankt voor dit gesprek.

Patrick schonk zijn cadeau aan het Zuiden

In juni 2017 nam Patrick Develtere afscheid als voorzitter bij Beweging.net. Bij de afscheidsdruk riep hij zijn genodigden op een gift te doen aan onze partnerorganisatie MOCC in Congo. MOCC is een fantastische organisatie, die er alles aan doet om gezondheid te promoten en gezondheidszorgen betaalbaar te maken voor iedereen. De organisatie zet ook in op bewustwording rond luchtvervuiling, een probleem dat Patrick, zelf astmapatiënt, na aan het hart ligt. We vroegen Patrick wat hem motiveerde.

"Mijn inspiratiebron was de eeuwenoude natuurwet: 'hij die geeft, krijgt veel terug'. Want dat is ook zo! Ik kreeg niet alleen een prachtig afscheid en zo veel engagementen van mensen voor ons bewegingsproject. Een gift voor Wereldsolidariteit was voor mij een echt geschenk, want ziekte door luchtvervuiling is een globaal probleem dat internationale aandacht verdient. Bij beweging.net organiseerden we in 2016 en 2017 het 'airbezen-project'. Het is zo fijn te weten dat ik met mijn cadeau voor het Zuiden een organisatie kan steunen die ook aan de andere kant van wereld oplossingen tracht te vinden."

Hartelijk bedankt Patrick voor het fijne initiatief, veel succes in de rest van je loopbaan!

Geluk is het enige wat verdubbelt als je het deelt

Binnenkort iets te vieren? Schenk (een deel van) jouw cadeau aan Wereldsolidariteit. Je maakt er het leven van anderen beter mee.

En wij helpen we je graag. Laat ons weten welk project in welk land je graag ondersteunt, wij bezorgen jou de nodige informatie. Zo weten jouw genodigden duidelijk waar hun gift naartoe gaat. Achteraf bedanken wij je feestvierders met een persoonlijk briefje en een fiscaal attest voor giften vanaf 40 euro. Aan jou laten we weten hoeveel geld er ter gelegenheid van je feest werd gestort. Meer info: katrien.liebaut@wsm.be

Music For Cleane Kleren

Eind december 2017 organiseert Studio Brussel opnieuw de warmste week van Music For Life. Duizenden mensen plannen nu hun actie ten voordele van hun favoriete goede doel. Word jij één van hen? Dat zou enorm fijn zijn.

Organiseer een actie

Dit jaar gaat jouw Music For Life-steun naar Cleane Kleren. Je steunt zo onze partners in Zuid-Oost-Azië die vechten voor een beter leven voor honderdduizenden kledingarbeider(s)ters. Want zij werken keihard aan onze sportkleding, aan een razend tempo, in onveilige fabrieken, in ruil voor een hongerloon. Hoog tijd om aan dit onrecht iets te veranderen.

Tips en weetjes: www.geefallesvoorcleanekleren.be

Roger verkocht gebak voor Cleane Kleren, hartelijk bedankt!

GEEF ALLES VOOR

**CLEANE
KLAREN**

Wereldsolidariteit in je testament: iedereen wint erbij

Wereldburger zijn is een overtuiging, die je ook na de dood kunt verder zetten. Dat kan door Wereldsolidariteit in je testament op te nemen. Jouw steun is voor ons niet zomaar geld. Jouw steun is onze garantie om te kunnen blijven werken aan een betere wereld.

Wereldsolidariteit opnemen in je testament en tegelijk je geliefden meer nalaten, dat kan. Met de techniek van het duo-legaat. De techniek van het duo-legaat laat toe dat het goede doel waaraan je een deel van je bezittingen nalaat de successierechten van je andere erfgenamen ten laste neemt. Zo ontvangen je erfgenamen meer uit je nalatenschap, en houdt ook Wereldsolidariteit een waardevol bedrag over.

Wil je meer weten over het duo-legaat?

Wij bezorgen jou graag onze brochure 'Wereldsolidariteit in je testament', samen met andere nuttige informatiefolders rond erven en schenken. Bestellen kan per mail of telefonisch bij Katrien Liebaut.

katrien.liebaut@wsm.be of 02/246.36.79

JAN

GEEFT ALLES VOOR

**CLEANE
KLEREN**

**JAN BAKT 50 VLAAIEN VOOR HET JAARLIJKSE STRAATFEEST TEN
VOORDELE VAN CLEANE KLEREN. ORGANISEER JIJ OOK EEN ACTIE
TIJDENS DE WARMSTE WEEK?**

De kledingarbeidsters die jouw sportkleren maken, werken en leven als slaven.

Geef alles voor #Cleanekleren en maak zo mee een einde aan dit onrecht.

Want niemand mag afzien voor jouw sportkleren! Laat je inspireren op geefallesvoorcleanekleren.be